

KIŞLA GELEN HÜZÜN

Betül Özkan, ODTÜ Eğitim Fakültesi Y.L.

9 sene önce İlkyar Ailesi olarak gittiğimiz yerdeyiz...

Otobüsten indiğim gibi kendimi 3.sınıflarla birlikte buluyorum. Yaklaşık 10 çocuk çevremi kaplamışlar. Elimde olan çivileri onlara dağıtıp çözmelerini istiyorum. Aralarında biri var. İsmi İsmet. Çiviye çözmeye çalışıyor azimle, pes etmeden ama çivi açılmamakta ısrarcı olunca çiviye kızıyor. Kaba kuvvetin sonuç vermediğini söylüyorum ve o görmeden elimde çiviye açıyorum.

“Çiviciğim çözülür müsün?” dersin çivi çözülür diyorum.

Bunların bizim sihirli sözlerimiz olduğunu söylüyorum.

Dediklerimi tekrarlıyor ve çiviye İsmet’in avucunun içine bırakıyorum.

Çivilerin çözüldüğünü görünce şaşırıyor.

Takmaya çalışırken bu sefer kendisi akıl edip sihirli sözleri söylüyor.

“Çiviciğim takılır mısın?”.

*Yatılı okulda her zaman birşey öğrenilir, çünkü çevrende farklı farklı köylerden gelmiş arkadaşlar edinirsin, farklı adetler, farklı kişilikler....
Hele şimdi bir de üniversiteli abiler ablalar gelmişse, öğrenilecek daha çok şey var demektir...*

Akşam sunumunda İsmet’in arkasında oturuyorum.

Kendi oturduğu sandalyeden kalkıyor ve sandalyelerin altından sürünerek gelip yanımdaki boş sandalyeye oturuyor. Hüseyin Hoca sunuma başlamadan önce İsmet’in okulunun 9 sene önceki fotoğraflarını gösteriyor. Kış mevsiminde geldiği için okulun her yerinin bembeyaza büründüğü karlı fotoğrafları görüyoruz. İsmet’e dönüp okulunun kış mevsiminde ne kadar güzel olduğunu söylüyorum. Ama İsmet’ten gelen cevap tokat gibi yüzüme çarpıyor. Yüreğim parçalanıyor. Bunları yazarken bile tekrar aynı güne dönüyorum ve gözyaşlarımı tutamıyorum.

İsmet'in ağzından o sözler dökülürken gözlerinden ne kadar masum ve o yaştaki bir çocuk için ne kadar çok yaşanmışlığı olduğunu okuyabiliyorum.

"Abla biz o karlarla oynayamıyoruz. Yağdıktan sonra küreklerle onları küremek zorunda kalıyoruz. Kartopu savaşı bile yapamıyoruz." diyor.

İsmet, henüz 3.sınıfta okuyor. Eti ne budu ne derler ya işte tam İsmet için kullanılacak bir söz. İsmet fiziksel olarak o kadar küçük ve zayıf ki, onu elinde kendisinin 2 katı uzunluğundaki kürek ile hayal bile edemiyorum. Aklımdan bir sürü düşünce akıp geçiyor. Onun gözlerine bakınca masumiyetini, sevgiye açıklığını, konuşma isteğini, sevmek istediğini görüyorum. Onun küçücük çatlamış ellerinin aslında çektiği çilelerin sadece küçük bir bölümünün sembolü olduğunu anlıyorum.

Geçenlerde İsmet'in okulundan mektuplar geldi. Arkadaşlarından biri YBO'ya kar yağdığını yazmış. Aklıma direk İsmet geliyor. Elinde zorla küreği bile taşıyamamasına rağmen inatla karları küremeye çalışan İsmet...

İçimden otobüse atlayıp, oraya gidip, elinden o küreği alıp, "Ablacığım ben karları kürerim. Sen yeter ki oku." diyesim geliyor. Ama bunu yapamıyorum sadece bunları yazdıkça gözyaşlarına boğulup vicdan azabı çekiyorum. Her kış mevsimi gelirken mutlu olurum her yer bembeyaz bir örtüyle kaplanacak diye. Ama bu kış içimin en derin yerlerinde kocaman bir hüznün yatıyor. İsmet'in kartopu oynayamamasını, kardan adam yapamamasını, İsmet için kışın sadece soğuğu ve çileyi hatırlatmasını düşünüyorum.

Akşam yemeğindeyken İsmet'le ayrı masalara oturuyoruz. Ama o yemeğini bitirdiği gibi yanıma geliyor. Başlıyor tatlı tatlı konuşmaya. Yemekte balık var. Balık sevip sevmediğini soruyorum. Sevdiğini ve babasının eve sık sık balık getirdiğini söylüyor. İsmet'ler 5 kardeşler. Anne ve babasıyla birlikte aynı evde 7 kişi yaşıyorlar. Babasının her seferinde sadece 1 balık getirdiğini söylüyor. Ve tek bir balıkla 7 kişinin nasıl doyduklarını anlatmaya başlıyor. O anlattıkça ne kadar ağzı dolu olduğumu anlıyorum.

Bir zamanlar 1-4'lerde vardı YBO'da... Bazı yerlerde Betül'ün anlattığı gibi hala daha var... Taşıma yapılacak okul yok yakınlarda... Hem aileler, hem öğretmenler; ama özellikle güzel çocukları yoran bir yerd.. Ama ablalar sarılınca tomurcuklar çiçekleniyor dudaklarda. Rafet Hoca diyordu ki, "keşke hep 1. sınıfta gelseler YBO'ya, o zaman bu köy çocuklarını gerçek potansiyellerine ulaştırırız. Ben razıyım hergün çarşaf değiştirmeye.."

Annelerimizin yaptığı çoğu yemeğe burun kıvrırken İsmet'lerin tek bir balığı 7 kişinin yediğini duymak mahvediyor beni. İsmet bunları anlatırken gözlerini yere doğru deviriyor. Gözlerini yere doğru çevirmesi gereken sen değilsin İsmet. Kendimi çok zor tutuyorum ağlamamak için... Yutkunuyorum... Nefesim kesiliyor... Diyecek bir şey bulamıyorum... Sadece içim parçalanıyor bir kez daha...

İsmet anlattıkça anlatıyor. Sanki içinde ne varsa hepsini dışarıya kusmak istercesine konuşmaya devam ediyor. Onu dinleyen biri yok mu diye düşünüyorum içimden. Bir yanım onu dinlemek isterken bir yanım da elimden hiçbir şey gelmediği için sadece susuyor. Yemekhanedeki amcadan bahsediyor bu sefer İsmet. Akşamları acıktıklarında ekmek almalarına amcanın izin verdiğini söylüyor. İçimden "Sizin gibi masum gülüşlü çocuklara nasıl izin vermesin ki?" diyorum. Devam ediyor İsmet anlatmaya. Bazen yemekhaneyi temizlerken amcaya yardım ediyorlarmış.

Ne yaptıklarını sorduğumda masaları sildiklerini, paspas yaptıklarını söylüyor. Yine hayal edemiyorum İsmet'i paspasla. Kendisi o kadar küçük ki paspası hareket ettirirken bile zorlanır. Ama o tüm yemekhaneyi paspasladığından bahsediyor. Karşılığında amca arada sırada 1 lira veriyormuş. Yere düşürsek dönüp almayacağımız bir miktardan bahsediyorum belki de. Ama İsmet 1 lira kazandığını söylerken o kadar mutlu oluyor ki gözlerinin içi gülüyor.

Akşam yemeğinden önceki serbest etkinliklerden biri de, "Kağıt Olimpiyatları". En yüksek kule, en uzağa uçan uçak, en fazla parayı taşıyan kayak, havada en fazla kalan paraşüt. Malzeme A4 kağıdı ve bant. Çok güzel tasarımlar da çıkıyordu. Ama o gün bir takım oluyorlar ilk defa, düşmüyorlar... Acemiliklere kahkahalarla gülüyorlar... Eğlenirken öğreniyorlar...

Ben İsmet'i tanıdıktan sonra anladım gözleriyle konuşan insanlar olduğunu. İsmet'ten sözler dökülmeden önce gözleri her şeyi anlatıyordu sanki.

Hayatımda gördüğüm en masum bakışlardı onunkiler.

Mutluluğu da hüznü de içinde barındıran ama her duyguyu dopdolu yaşayan gözler...

İsmet'in gözleri...

Okulun eski fotoğraflarına bakarken farketmişim bir şey vardı.

Okulun duvarlarının renkleri farklı, bazı öğretmenler okuldan ayrılmış, çocuklar farklıydı ama değişmeyen tek bir şey vardı.

Çocukların masumiyeti,

gülüşlerindeki samimiyet,

gözlerindeki hüznün,

yapmacıksız sevgileri,

kocaman kalpleri...

YİBO'lu çocuklar, gözleriyle konuşan çocuklar, bu dünyanın daha güzel bir yer olmasını sağlayacak olan köy kökenli çocuklar, herkesi kucaklayacak kadar sevgileri olan çiçekler, onlar bizim ilk yâr'imiz.

Bu projelerle İlk Yâr'larımıza ulaşmamızı sağlayan başta İlk Yâr'ın kurucularına, sonra siz değerli bağışçılarımıza ve ulaşılmadık İlk Yâr'imiz kalmaması için

Türkiye'nin bir ucundan diğer ucuna koşuşturmaya çalışan,

bu yola baş koymuş tüm gönüllü arkadaşlarıma

çok teşekkür ediyorum.

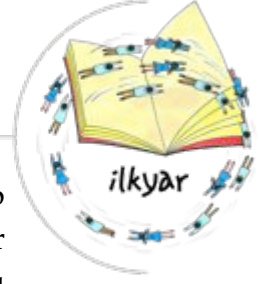
İyi ki sizler gibi gönlü güzel insanlarla birlikteyim çünkü sizler ve ulaştığımız İlk Yâr'larımız sayesinde daha yaşanılabilir bir dünyanın olacağına inanıyorum. Tüm YİBO'lu kardeşlerimize ulaşmak için daha gidecek çok yolumuz var...

Betül ÖZKAN
ODTÜ Eğitim Fakültesi Y L

Bazıları kağıt olimpiyatlarında, bazıları dış etkinliklerde ip atlama yarışlarından farklı farklı etkinliklere abiler, ablalarla beraber katılıyorlar... Çoğu kez frizbiyi ilk kez atıyorlar... Ardından soruyorlar, "Oldu mu abi?" Elbette çok güzel olmuşa benziyor bu atış... En çok üzüldüğümüz nokta da, bazı frizbilerin yere düşünce kırılması... Çok mahcup oluyoruz... Gönüllülere malzemeyi teslim alırken frizbileri betona çarpın uyarısı yapıldı rahatladık biraz...

Nasıl Yardım Edebilirsiniz?

1. İlkyar'larımızın geleceğine güzellikler katmak, onlara bir kitap hediye etmek, belki anısını yaşatmak istediğiniz bir büyüğünüz, bir yakınınız için kitaplık kurulmasını desteklemek, belki de daha fazlası için aşağıda bilgileri sunulan hesaplar aracılığıyla bağış yapabilirsiniz.

Hesap Sahibi : İLKİYAR

Türk Lirası Hesabı (IBAN) : TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68

Avro (Euro) Hesabı (IBAN) : TR92 0006 4000 0024 2293 5074 26

Dolar Hesabı (IBAN) : TR91 0006 4000 0024 2293 5762 17

Türk Lirası Hesabı (IBAN) (*): TR46 0006 2000 3030 0006 2994 01

(*) ilk 3 hesap İş Bankası ODTÜ şubesinde, son hesap Garanti Bankası Boğaziçi Üniversitesi şubesinde açılmıştır.

Önemli Not: Bağışınızın açıklama kısmına “Adınızı, Soyadınızı, E-posta ve/veya Cep telefonu numaranızı” yazmanızı önemle rica eder, desteğiniz için teşekkür ederiz.

ABD'den bağışlarımızı TPF aracılığı ile topluyoruz. ... Vergi iadesi formu e-posta ile adresinize yollanıyor. Bir defalık veya düzenli bağış için bağlantı adresi:

- <https://turkishphilanthropyfunds.givecorps.com/projects/34912-lk-ret-m-okullarina-yardim-vakfi-ilkyar-ilkyar-projects>

2. E-postalarınızda www.ilkyar.org.tr bağlantı vererek, izlenimlerimizi arkadaşlarınızla paylaşarak İlkyar'ın tanınırlığını arttırabilirsiniz. Arkadaşlarınızın e-posta adreslerini bizlere (ilkyar.yonetim@gmail.com) göndererek üyelik sistemimize dâhil olmalarını ve bu izlenimleri almalarını da sağlayabilirsiniz.

Önemli Not: İlkyar izlenimlerindeki ve resmi sitesindeki resimlerin izinsiz kullanılmadığını hatırlatır, göstereceğiniz hassasiyet için teşekkür ederiz.

En güzel an hepsinin ilgi ve merakla izledikleri dış deneyler... Yüzlerindeki hayret ifadeleri, gülümsemeler... “Ne kadar hoş... Ben de yapmak istiyorum, ben de denemek istiyorum...” Bu çocukların içinde ülkemizin Edison'unun bulunmadığını kimse iddia edebilir mi?

